

ဘာသာပြန်စာရေးဆရာ - ကြွေရွက်ဝါ

(ရဲရှောင်)

မိုးကောင်းကင်အောက်မှကလွဲစား

စာစဉ် - ၂

色有聲
百聲

喧嘩

望蘭陵

Chapter - 15

"ခြိမ်းခြောက် တောင်းဆိုခြင်း"

"ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ပြန်မေးနေတာလား။ ခင်ဗျားသား ဘယ်လို အဆိပ်ခတ် လိုက်လဲဆိုတာ ကျုပ်က ဘယ်လိုလုပ် သိမှာ လဲ။ ဘာအဆိပ် ခတ်လိုက်တယ် ဆိုတာ သိချင်ရင် ခင်ဗျားသားကို ခင်ဗျားဘာသာ မေးကြည့်ပါလား။ ကျုပ်သိတာ ကျုပ်က အရက် ဘယ်လောက်ဝင်ဝင် မမူးတဲ့ ကြွက်တွင်းဗျ။ အဲဒီညတုန်းက ကျုပ်လို ကောင်မျိုးက သုံးခွက်လောက် နဲ့ မူးသွားတာ"

ရဲရှောင်မှ ဝမ်ဒါနမ်အား စိုက်ကြည့်လိုက်ရင်း ...

"နောက်တော့ ငါတစ်ညလုံး အိပ်ပျော် သွားတော့တာပဲ။ ငါသာ အဆိပ်မမိခဲ့ဘူး ဆိုရင် အဲဒီလို ဖြစ်စရာ အကြောင်းကို မရှိဘူး"

"အာ ..."

ဝမ်ဒါနမ် ပါးစပ် အဟောင်းသားပင် ဖြစ်သွားရင်း ...

"မင်းပြောသလိုသာ တကယ် အဆိပ်မိရိုး မှန်ရင် အဆိပ်ပြေပြီး ပြန်သက်သာဖို့ ဆိုတာ လွယ်ကူတဲ့ အလုပ်မှ မဟုတ်တာ။ ဟုတ်တယ်မှတ်လား။ အခုကြ မင်းက ဒီမှာ ကျန်းကျန်း မာမာနဲ့ တောင် မတ်တတ်ရပ်ပြီး စကားပြော နေနိုင်သေးတာပဲ။ အဲဒီ အဓိပ္ပာယ်အရ ဆိုရင် မင်းအဆိပ် မမိခဲ့ဘူးဆိုတဲ့ သက်သေပဲလေ။ မဟုတ်ဘူး လား"

ဝမ်ရှောင်နမ်သည် သူ၏ အဖေအား တွေ့လိုက် ရသောအခါ သူ့အတွက် ကယ်တင်ရှင်ကြီး ရောက်လာ သကဲ့သို့ပင် ခံစားလိုက် ရ၏။ သို့သော် သူ့အဖေ၏ အမူအရာများ သည် ယခင်နှင့် မတူဘဲ အရည်မရ အဖတ်မရ စကားများ သာ ပြောနေသည့် အတွက် သူ့အနေဖြင့် စိတ်ပျက် သွားမိလေသည်။

သူ၏ အဖေ အဘယ့်ကြောင့် တုန်လှုပ် နေသည် ကို သူ့အနေဖြင့် မည်ကဲ့သို့ နားလည်နိုင်ပါ မည်နည်း။

ဝမ်ဒါနမ်၏ ပါးစပ်မှ စကားများ အဆက်မပြတ် ပြောနေသော်လည်း သူ၏ စိတ်ထဲတွင် မူ ...

"ဒီကောင့်ကို ဆေးကုပေး လိုက်တာ ဘယ်သူလဲ။ ဘယ်သူ ဖြစ်နိုင်မလဲ။ အဆိပ်က ကုလို့ မရတဲ့ အဆိပ်။ အဲဒီလို အဆိပ်မျိုးကို သူဘယ်လို ကုလိုက် နိုင်တာလဲ။ ဒီလို ပြင်းတဲ့ အဆိပ်ကို ဘယ်လို ဖြေရမယ် ဆိုတာ အဆိပ်ဖြေတဲ့ လူက ဘယ်လို သိတာလဲ။ အတော် ဆန်းကြယ်တာပဲ ..."

"ဘယ်လို နည်းနဲ့ ပဲ ဖြစ်ဖြစ် ငါအဆိပ် မိခဲ့တာပဲ။ သုံးခွက်လောက် သောက်ရုံနဲ့ မူးသွားခဲ့တာ။ လန့်လန့်လန့်လည်း အနားမှာ ရှိနေတယ်။ သူက ဒီကိစ္စအတွက် မျက်မြင် သက်သေပဲ။ အဲဒီ အချက် နှစ်ချက်ကိုက အကောင်းဆုံး သက်သေတွေ ဖြစ်နေပြီ။ ဒါကို ခင်ဗျားက ငြင်းချင်နေသေးတာလား။"

ရဲရှောင်သည် ဝမ်ဒါနမ်၏ အဓိပ္ပာယ် မရှိသော စကားများအား နားထောင်လိုစိတ် မရှိပေ။

"ငါအဆိပ်မိတယ် အဲဒီကိစ္စ အတွက် ဖြေရှင်းချက် ငါလိုချင်တယ်။ ခင်ဗျားမယုံရင် ငါ့ခန္ဓာကိုယ်ကို စစ်ဆေး ကြည့်လို့ ရတယ်။ ကောင်းပြီလေ ... ငါ့ခန္ဓာကိုယ်ကို စစ်ဆေးဖို့ တော်ဝင် သမားတော် တစ်ယောက်

ခေါ်လိုက်မယ်။ အဲဒီအခါကျ ခင်ဗျားဘယ်လို ဆက်ငြင်းမလဲ စောင့်ကြည့် ရသေးတာပေါ့။ ဟမ် ..."

"ဒါလုံးဝ မလိုအပ်တဲ့ ကိစ္စပဲ"

ဝမ်ဒါနမ်သည် ကြောက်ရွံ့ တုန်လှုပ်စွာဖြင့် ...

"ကုလို့ မရတဲ့ ဒီလောက်ပြင်းတဲ့ အဆိပ်ကိုတောင် ဘယ်ကောင်က ကုပေးလိုက်တာလဲ မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင့် ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ အဆိပ် လက်ကျန် ရှိနိုင်သေးတယ်။ တကယ်လို့ သာ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို စစ်ကြည့် လိုက်လို့ အဆိပ် ရှိနေသေးတာ ပေါ်သွားခဲ့မယ် ဆိုရင် ငါတော့ သေပြီပဲ။ သူ့သားကိုသာ အဆိပ်ခတ် လိုက်တာ သူ့အဖေ စစ်သူကြီး သိသွားရင် အိမ်အထိ လိုက် လာပြီး ငါတို့ တစ်မျိုးလုံးကို အမျိုးဖြုတ် ပစ်နိုင်တယ်။ ဒီမိမစစ် ဖမစစ်ကောင်က အကျိုးတစ်စုံတစ်ရာ မျှော်မှန်း ထားလို့ သာ ဒီကို ရောက်လာတာ နေမှာ ။ အင်း ... ဒင်းကို ပိုက်ဆံ နည်းနည်းလောက် ပေးပြီး ချောမော့ပြန်လွှတ် လိုက်ရင်တော့ အဆင်ပြေ နိုင်တယ်"

"ဟား ... ဟား ... ဟား ..."

ဝမ်ဒါနမ် သူ့အတွေးနှင့် သူ အဆင်ပြေသွား၍ ကျယ်လောင်စွာ ရယ်မောလိုက်ရင်း ...

"ငါသိပြီ ... ငါသိပြီ။ သခင်လေးရဲ့ အဲဒီညတုန်းက အရက်တွေ တော်တော်မူးအောင် သောက်နေခဲ့တာပဲ ..."

"ဘယ်ကောင်ပြောလဲ ငါအများကြီး သောက်တယ်လို့ "

ရဲရှောင် ဒေါသ အလွန်အမင်း ထွက်သွားပြီး ...

"ကျုပ် တကယ် အဆိပ်ခတ် ခံခဲ့ရတာလို့ ခင်ဗျားကို ပြောနေတယ် နော်"

"ကောင်းပြီ ... ကောင်းပြီ။ မင်းအဆိပ် မိခဲ့တယ်လို့ ပဲ ထားလိုက်ပါ တော့"

ဝမ်ဒါနမ် မဲ့ပြီးတစ်ချက် ပြီးလိုက်ရင်း ...

"နောက်ပြီးတော့ရော ... မင်းက ဘယ်လို ဖြေရှင်းချက်မျိုးကို လိုချင် နေတာလဲ သခင်လေးရဲ့"

ရဲရှောင် လန်လန်လန်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရင်း ...

"ငါတို့ ဘာလိုချင်တာလဲ"

လန်လန်လန်လည်း ရုတ်တရက် ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်သွားသည့် အတွက် မည်သည့် စကားအား စပြော ရမည်ကိုပင် စဉ်းစားမရ ဖြစ်နေမိလေသည်။ သူ၏ မျက်လုံးများအား ဟိုကြည့်ဒီကြည့် လုပ်လိုက်ပြီး တံတွေးများ မျိုချကာ ဇူဂူကျီ၏ ခြေထောက်အား လှမ်းကန်လိုက်သည်။

ဇူဂူကျီသည် လည်း မျက်လုံး ကလယ်ကလယ်ဖြင့် သူ၏ ပါးစပ်မှ တစ်စုံတစ်ခု ထုတ်ပြောရန် ကြိုးစားသော်လည်း အချည်းနှီးပင် ဖြစ်၏။ ရဲရှောင် ရုတ်တရက် မျက်မှောင်ကြုတ် လိုက်ရင်း ...

"ဪ ... ဟုတ်သားပဲ။ ဒီမှာ နှစ်ပေါင်း ခြောက်ရာ ဆိုလား ဘာဆိုလား ... ဟမ် ... နေစမ်းပါဦး ... ဘာပါလိမ့်။ ပါးစပ်ဖျားတင် မေ့နေတာ .."

"သွေးကျင်ဆင်း"

ဝမ်ရှောင်နမ်၏ အိမ်သို့ မထွက်လာခင်က သူပြောနေသည့် သွေးကျင်ဆင်း အကြောင်းအား ဇူဂူကျီ ရုတ်တရက် ပြန်မှတ်မိ သွားသည်။ သူစိတ် လှုပ်ရှားစွာဖြင့် အော်ပြောလိုက်ရင်း ...

"အဲဒီ သွေးဂျင်ဆင်းကို နစ်နာကြေး အနေနဲ့ ရဲရှောင်ကို ပေးလိုက်။ မပေးခဲ့ရင် ကျုပ်တို့ ဒီအိမ်ကနေ ဘယ်ကိုမှ တစ်ဖဝါးမှ မခွာနိုင်ဘူး။"

"ဟုတ်တယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ ခင်ဗျား ငြင်းဆန်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့ ။ ဘာ ဖြစ်လို့ လဲ ဆိုတော့ ငါတို့ သခင်လေးရဲ့ ခမျှာ အဆိပ်ကြောင့် အားအင် တွေ ကုန်ခန်း သွားခဲ့ရတယ်။ သူ့ရဲ့ ခွန်အားတွေ ပြန်သန်မာဖို့ အာဟာရ ရှိတာ တစ်ခုခု လိုအပ်တယ်။"

လန်လန်လန်သည် အားကြိုး မာန်တက်ဖြင့်ပင် ရဲရှောင်ဘက်မှ ကူ ညီ၍ ပြောပေး နေလေသည် ။

"ဒါလုံးဝ တရားမျှတမှု မရှိဘူး။"

ဝမ်ရှောင်နမ် ဒေါသ ထွက်လွန်းနေ၍ သူ၏ မျက်နှာ တစ်ခုလုံးပင် နီ ရဲတွတ် နေလေသည် ။ သူ့အသံကုန် အော်ဟစ်လိုက်ရင်း ...

"ခွေးမသားတွေ။ မင်းတို့ ကောင်တွေ ငါတို့ ဆီက ဂျင်ဆင်းကို လိုချင်လို့ လာခြိမ်းခြောက် နေတာပဲ။ မင်းတို့ ရူးသွား ကြပြီလား။ မင်း တို့ ကောင်တွေ အမှားကြီး လုပ်မိပြီ။ ငါ မင်းတို့ ကို ..."

ဝမ်ရှောင်နမ် စကားမဆုံး သေးခင်မှာ ပင် သူ့အဖေမှ သူ့ပါးစပ်အား လက်ဖြင့် အလျင်အမြန် ပိတ်လိုက်သည် ။

"မင်းက ငါတို့ ကို ဘာလုပ်ချင် လို့ လဲ"

ရဲရှောင် ခနဲ့ တဲ့ တဲ့ ပုံစံဖြင့် ပြုံးလိုက်ရင်း ...

"မင်း ငါ့ကို သတ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ် ဒါပေမဲ့ မင်း မအောင်မြင်ခဲ့ဘူး။ အခု မင်းမှာ အပြစ် မရှိကြောင်း ငြင်းချင် သေးတာလား။ ဘာလဲ ... ငါ တို့ အားလုံးကို သတ်ပြီး မင်းက သူတော်ကောင်းကြီး တစ်ယောက်လို အပြစ်တွေကို ဖုံးကွယ် ထားချင်နေတာလား။ ဝမ်ရှောင်နမ် ... မင်းက သ

တ္တိတော်တော် ရှိနေတယ်ပေါ့။ မင်းကြည့်ရတာ ငါတို့ ကို တကယ် သတ်ချင်နေတဲ့ ပုံပဲ။ မင်းက ငါတို့ ကို အာခံချင် နေတာလား။"

လန်လန်လန် နှင့် ဇူဂူကျီတို့ နှစ်ဦးကပါ ဒေါသ တကြီးဖြင့် ...

"ဝမ်ရှောင်နမ် ... မင်းက ငါတို့ ကို အာခံဖို့ ကြိုးစား နေတာလား။ ငါတို့ က မျက်မြင် သက်သေတွေနော်"

ဝမ်ရှောင်နမ်သည် ဒေါသ ထွက်လွန်း၍ သူ၏ အသက်ရှူသံ များ ပင် အတိုင်းသား ကြားနေရ၏။ စကားတစ်လုံး ပြောရန်ပင် ပြောမထွက် တော့ပဲ ...

"မင်း ... မင်း ..."

"သွေးဂျင်ဆင်းပဲလား ပြီးတော့ရော"

ဝမ်ဒါနမ် ချက်ချင်းပင် သဘောတူ လိုက်ရင်း ...

"မင်းတို့ သုံးယောက်က လိုချင် နေမှ တော့ ငါ့ဘက်က လိုက်လျောပေးပါ့မယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းတို့ ငါ့ကို ကတိတစ်ခုတော့ ပေးရမယ် ..."

ဝမ်ဒါနမ်သည် ဒေါသလည်း ထွက် စိတ်မကောင်းလည်း ဖြစ်မိရင်း တုန်ယင် အက်ကွဲနေသော လေသံဖြင့် ...

"ငါက အဆင့်နိမ့်တဲ့ ကိုယ်ရံတော်လေး တစ်ယောက်ပါ။ ငါ့လို အဆင့်မျိုးနဲ့ သခင်လေး သုံးယောက်ကို လွန်ဆန်ဖို့ မဝံ့ရဲပါဘူး။ လွန်ဆန်ဖို့လည်း စိတ်ကူးနဲ့ တောင် မတွေးရဲပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အခုကစပြီး အဆိပ်ကို စွန့် ပတ်သက်ပြီး ငါ့ကို လာထပ် မရှုပ်နဲ့ တော့။ ငါ့ကို လာအာရုံ နောက်နေတာ မခံချင်တော့လို့ မင်းတို့ တောင်းဆိုတာ ငါလိုက်လျော ပေးလိုက်မယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းသိထား ရမှာ က လူတိုင်း လူတိုင်းမှာ သည်းခံနိုင်စွမ်း က အကန့်အသတ်နဲ့ ပဲ ရှိတယ်။ ချောင်ပိတ်ရိုက် ခံရပါများ ရင် ဘယ်သူ

မဆို ပြန်တုံ့ပြန်မှာ သဘာဝပဲ ..."

"အဖေ ..."

ဝမ်ရှောင်နမ်သည် တုန်လှုပ်ချောက်ချား သွားပြီး ပါးစပ် အဟောင်း သားဖြင့်ပင် သူ၏ အဖေအား စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

ရဲစွမ်းသတ္တိနှင့် ပြည့်စုံပြီး စိတ်ဓာတ် မာကျောသည့် သူ၏ အဖေ သည် ယခုကဲ့သို့ လူပေါ်ကြော့ သခင်လေး သုံးပါး၏ တောင်းဆိုမှုအား လိုက်လျော လိမ့်မည်ဟု ဘယ်သောအခါမှ သူမထင်ခဲ့မိပေ။

"တိတ်စမ်း"

ဝမ်ဒါနမ် သူ့သားအား ဒေါသတကြီးဖြင့် အော်လိုက်သည် ။

"ချောင်ပိတ် ရိုက်ပါများ ရင် ... ချောင်ပိတ် ရိုက်ပါများ ရင်တဲ့ ... ဟားဟားဟား ..."

လန်လန့်လန့်သည် သူ၏ ခေါင်းတွင် ပေါက်နေသည့် ပွေးများအား လက်ဖြင့် ကုတ်လိုက်ရင်း အားရပါးရပင် ရယ်မော လိုက်လေသည် ။ ဝမ်ဒါနမ်နှင့် သူ၏ သား ဝမ်ရှောင်နမ်တို့ မှာ မူ ဒေါသစိတ်ကြောင့် မျက်နှာများ သည် နီရဲတွတ်လျက် ရှိ၏။ သူတို့ သည် ရဲရှောင်တို့ အား အစိမ်းလိုက်ပင် ဝါးစားချင်နေ သကဲ့သို့ ဖြစ်နေကြလေသည် ။

"သိပ်မှန်တာပေါ့"

ရဲရှောင် လန်လန့်လန့်အား ဘေးသို့ တွန်းထုတ်လိုက်ရင်း ...

"ပညာရှိ တစ်ယောက်ဆိုတာ သူတစ်ပါးရဲ့ အခက်အခဲကို နားလည် လက်ခံပေးရမယ်။ လိုက်လျောညီထွေ နေတတ်ပြီး မိတ်ဆွေ အသစ်တွေ ရအောင်ပဲ ဆက်ဆံ တတ်ရမယ်။ အဲဒီတော့ ငါတို့ တွေကလည်း ကျင့်ဝ

တံမရှိ၊ ကျင့်ဝတ် မသိတဲ့ လူတွေ မဟုတ်ပါဘူး ..."

ရဲရှောင်၏ စကားကြောင့် အားလုံး အံ့ဩသွား ကြလေသည်။ ။ လန် လန်လန်နှင့် ဇူဂူကျီ တို့ နှစ်ဦးသည် ရဲရှောင်၏ အပြောကြောင့် သူတို့ ၏ ပါးစပ်မှ သွေးများ ပင် ပျို့အန်ထွက် မတတ် ဖြစ်သွား၏။

ဇူဂူကျီတို့ အနေဖြင့် ရဲရှောင်သည် တကယ် အဆိပ်မမိဘဲ နှစ် ခြောက်ရာ သက်တမ်းရှိ သွေးဂျင်ဆင်းအား လိုချင်၍ တမင် ပြဿနာရှာ ပြီး ခြိမ်းခြောက် တောင်းဆိုနေသည် ဟု သာ ထင်မိနေသည်။ ။ ထို့ပြင် ကျင့်ဝတ်များအား တစ်ခါမှ ပင် မလိုက်နာဖူးသော ရဲရှောင်လိုလူမှ ကျင့် ဝတ်များ အကြောင်း ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ပင် ထုတ်ပြော နေသည် ကို ကြားလိုက်၍ သူတို့ နှစ်ဦးစလုံး အမှန်တကယ်ပင် အံ့ဩသွား ရလေ သည်။ ။

"စိတ်မပူပါနဲ့။ ။ ခင်ဗျားရဲ့ အချစ်ဆုံး သားလေးကသာ သူ့ရဲ့ ကျင့်စဉ် တွေကို အဆင့်မြင့်ဖို့ ဆိုပြီး ခင်ဗျားရဲ့ နှစ်ခြောက်ရာ ဂျင်ဆင်း အကြောင်း ကြားလုံး မထုတ်ခဲ့ရင် နောက်ပြီး အရေးကြီးဆုံးက သူသာ ငါ့ကို အဆိပ် မခတ်ခဲ့ရင် ငါလို သဘောထားကြီးပြီး သူရဲကောင်း ဆန် တဲ့ စိတ်ဓာတ်မျိုးနဲ့ လူကြီးလူကောင်း တစ်ယောက်က ခင်ဗျား သားကို ဘာလို့ အသားလွတ်ကြီး ပြဿနာ ရှာလိမ့်မလဲ။ ခင်ဗျားသားလို လူမျိုး ကို လှည့်တောင် ကြည့်မိမှာ မဟုတ်ဘူး။"

ရဲရှောင်သည် အလွန်ပင် ကြီးကျယ် ခမ်းနားသော စကားများအား ပြော လိုက်လေသည်။ ။

"ငါသိပြီ ... ငါသိပြီ"

ဝမ်ဒါနမ်သည် ရဲရှောင် ပြောလိုက်သည့် စကားများကြောင့် သူ၏ သားဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရင်း ...

"အတော် မိုက်မဲတဲ့ ကောင်။ မင်းက ငါ့ပိုင်ဆိုင်မှုတွေကို လူတကာ လိုက်ကြွား နေတဲ့ ကောင်ပဲ။ မင်းက တကယ့်ကို မိသားစုကို အရှက် ရ စေတဲ့ ကောင်။ ဘယ်အချိန်ကျမှ မင်းက ငါ့ကို စိတ်ချမ်းသာ စေမှာ လဲ ..
."

ဝမ်ရှောင်နမ် စကား တစ်လုံးမျှပင် မပြောနိုင်တော့ပဲ ပါးစပ် အဟောင်းသား ကြီးဖြင့်ပင် ဖြစ်နေလေသည် ။ ဒေါသများ သည် သူ၏ ခန္ဓာကိုယ် တစ်ခုလုံးတွင် ဆူပွက်နေပြီး အပြင်သို့ ပွင့်အန်မကျ လာစေရန် အတွက် အကြိမ်ကြိမ်ပင် မျိုချနေရသည် ။

"သွေးဂျင်ဆင်းကို သွားယူပြီး သခင်လေး ရဲကို ပေးလိုက်စမ်း"

ဝမ်ဒါနမ် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချမိလိုက်၏။ သူ့အနေဖြင့် ယခုကဲ့သို့ တန်ဖိုး ကြီးမားလှသည့် ဂျင်ဆင်းကို ရဲရှောင်အား ပေးလိုစိတ် အနည်းငယ်မျှပင် မရှိချေ။ သို့သော် သူ့အတွက် အခြား ရွေးချယ်စရာ နည်းလမ်းလည်း မရှိတော့ပြီ ဖြစ်၍ မျက်စိကို စုံမှိတ် အံ့ကိုကြိတ်၍ သာ ဂျင်ဆင်းအား သွားယူခိုင်း လိုက်ရခြင်းပင် ဖြစ်သည် ။

"အဖေ ..."

ဝမ်ရှောင်နမ်သည် သူ၏ အဖေအား ခါးခါးသီးသီးဖြင့်ပင် အော်လိုက်လေသည် ။ သို့ရာတွင် သူ့အဖေ၏ မျက်နှာထားအား ကြည့်မိလိုက်သော အခါ ဝမ်ရှောင်နမ် အနေဖြင့် အနည်းငယ်မျှပင် အတွန့်မတက် ရဲတော့ပေ။ နောက်ဆုံးတွင် သူ၏ အခန်းသို့ စိတ်မပါသည့် ပုံစံဖြင့် သွားလိုက်လေသည် ။ ဝမ်ရှောင်နမ်၏ ပုံစံသည် အသက် မရှိတော့သည့် လူတစ်ယောက် လမ်းလျှောက်နေ သကဲ့သို့ပင်။

"သခင်လေးရဲ"

ဝမ်ဒါနမ် အသက်ပြင်းပြင်း ရှူလိုက်ရင်း ...

"မင်း အနေနဲ့ ဒီကိစ္စကို ဒီနေရာမှာ တင် ပြီးပြီလို့ သတ်မှတ်ပေးလို့ ရမလား"

ရဲရှောင် ပြုံးလိုက်ရင်း ...

"သိပ်သေချာတာပေါ့။ ကျုပ်က ကတိတည်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ ခင်ဗျားရဲ့ အသုံးမကျတဲ့ သားကို ကျုပ်နည်းနည်း လေးတောင် အနှောင့် အယှက် မပေးတော့ဘူး"

ဝမ်ဒါနမ်သည် စိတ်သက်သာရာ ရသွားဟန်ဖြင့် ...

"သခင်လေးရဲ့ ယုံကြည်ဖို့ မကောင်းတဲ့ လူ တစ်ယောက်ကို ဘယ်သူကမှ မိတ်ဆွေ မဖွဲ့ချင်ဘဲ လူ့အသိုင်းအဝိုင်း ကနေ ဖယ်ကြည့်ခြင်းကို အမြဲခံရ တတ်တယ်။ အဲဒီအတွက် မင်းရဲ့ ကတိကို တည်အောင် ထိန်းနိုင် မယ်လို့ ငါမျှော်လင့်ပါတယ်။ တကယ်လို့ မင်းအနေနဲ့ ကတိမတည်ခဲ့ဘူး ဆိုရင် ငါ့ဘက်ကလည်း မင်းကို အခု တစ်ကြိမ်လိုမျိုး လိုက်လျောစရာ အကြောင်း မရှိတော့ဘူး"

"ဟဟ ... ဟုတ်တာပေါ့ ငါ့ကတိငါ တည်ပါတယ်။ ငါက ဘယ်သူလဲ ... သိပ်ကို ရိုးသားတဲ့ လူတစ်ယောက်လေ ဟုတ်တယ်မလား"

ရဲရှောင် ဝမ်ဒါနမ်အား စက်ဆုပ် ရွံရှာစွာဖြင့် ကြည့်လိုက်ရင်း တွေးမိ လိုက်သည် မှာ ...

"ကျုပ်ရဲ့ ကတိတွေကို ခင်ဗျားရဲ့ အိပ်မက်ထဲ အထိပါ သိမ်းထား လိုက်"

ဝမ်ရှောင်နမ်သည် သူ၏ အခန်းထဲမှ အလွန်တရာမှ ပင် လေးလံ နှေးကွေးသော ခြေလှမ်းများ ဖြင့် လျှောက်လာ နေလေသည် ။ သူ၏ ပုံစံ

သည် လက်ရှိ အခြေအနေမှ နောက်အခြေအနေ တစ်ခုသို့ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲ သွားစေရန် မျှော်လင့်နေသည့် အနေအထားမျိုးပင်။ သူ၏ လက်ထဲတွင် သေတ္တာငယ်လေး တစ်လုံးအား ကိုင် လာပြီး အခန်းထဲမှ ထွက် လာလေသည် ။ ရဲရှောင် ဝမ်ရှောင်နမ်အား အော်ပြောလိုက်ရင်း ...

"မြန်မြန်လာ။ ငါ့ဂျင်ဆင်းကို မြန်မြန်ယူခဲ့။ အချိန်ဆွဲ မနေနဲ့ ။ မင်း ဘယ်လောက်ပဲ အချိန်ဆွဲနေ ဆွဲနေ ကိစ္စမရှိဘူး အဲဒီ ဂျင်ဆင်းက ငါ့ ဟာပဲ"

"အဖေ ... ကျွန်တော်သူ့ကို တကယ် အဆိပ်မခတ်ခဲ့ဘူး ..."

ဝမ်ရှောင်နမ် သူ့အဖေများ စိတ်ကူး ပြောင်းသွား လေမလားဆိုပြီး မျှော်လင့်ချက်တကြီး ကြည့်လိုက်သည် ။ သူ၏ ဂျင်ဆင်းအား မပေးချင်၍ သူတတ်နိုင်သမျှ နောက်ဆုံး အနေဖြင့် ကြိုးစား နေမိခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ယခု သွေးဂျင်ဆင်းသည် သူ၏ ကျင့်စဉ် ကျင့်ကြံမည့် လမ်းကြောင်းတွင် မရှိမဖြစ် အရေးပါသည့် ပစ္စည်းပင် ဖြစ်ပေသည် ။

ဝမ်ရှောင်နမ်သည် သူ့အဖေမှ ယခုကဲ့သို့ တန်ဖိုး အလွန်ကြီးမားသော ပစ္စည်းမျိုးအား လူပေါ်ကြော့ တစ်ဦးဖြစ်သည့် ရဲရှောင်အား အဘယ့် အတွက်ကြောင့် ပေးလိုက်သည် ဆိုသည် ကို နားမလည်နိုင်အောင်ပင် ရှိနေလေသည် ။ သူ၏ အဖေ ဘာကြောင်းအရာများ တွေးနေခဲ့သည် ကို မသိနိုင်ခဲ့ပေ။ လက်ရှိ အခြေအနေအား ပြောင်းလဲရန် အတွက် သူ့အနေဖြင့် ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ချေ။

ဝမ်ဒါနမ် သက်ပြင်း ချလိုက်ရင်း တစ်ကိုယ်တည်း တွေးလိုက်မိသည် မှာ ...

"မင်းက ကလေးပဲ ရှိသေးတယ်။ ငယ်သေးတယ်။ ငါသာ ရဲရှောင်ကို တကယ် အဆိပ်မခတ်ခဲ့ရင် နောက်ပြီး သူသာ ဒီအထိ ရောက် လာပြီး ဂျ

င်ဆင်းကို မတောင်းခဲ့ရင် ငါပေးစရာ အကြောင်းကို မရှိဘူး"

"ဂျင်ဆင်းကို သခင်လေးရဲ့ဆီ ပေးလိုက် သား။ ငါတို့ ရဲ့ ကံဆိုးမှုလို့ ပဲ တွေးလိုက်ပါတော့"

ဝမ်ဒါနမ် မျှော်လင့်ချက် ကင်းမဲ့သွားသည့် လေသံမျိုးဖြင့် ပြောလိုက် သည် ။

ထို့နောက် သူတွေ့လိုက်ရင်း ...

"ဒီလို အခြေအနေမှာ ငါခေါင်းမာနေလို့ မဖြစ်ဘူး။ ရဲရှောင် အဆိပ် ကို အမှန်တကယ် ကုနိုင်ခဲ့ရင်တောင် သူ့ခန္ဓာကိုယ် ထဲကနေ အမြစ် ပြတ် ဖယ်ရှားနိုင်ဖို့ ဆိုတာ အနည်းဆုံး အချိန် တစ်နှစ်ပတ်လောက် တော့ လိုတယ်ဆိုတာ ငါသိတယ်။ သူ လုံးဝ ပြန်ကျန်းမာ သွားသလို ဟန်ဆောင်နေတာပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ကြည့်ရတာတော့ အဆိပ်ဖြေတာ အရမ်း ကျွမ်းကျင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ယောက်က သူ့ကို ကူညီပေး လိုက် တဲ့ ပုံပဲ။ ရဲရှောင် ပုံစံကြည့်ရတာ နည်းနည်းတော့ ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်နေတဲ့ ပုံ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို ကုပေးလိုက်တဲ့ ပ ညာရှင်ကတော့ သူဘာဖြစ်နေလဲ ဆိုတာ သိကိုသိရမယ်။ တကယ်လို့ ငါ အခုချိန်မှာ ဂျင်ဆင်းကိုသာ မပေးလိုက်ဘူး ဆိုရင် ငါ့ကိုယ်ငါ ဒုက္ခပေး သလို ဖြစ်နေမယ်။ နောက်ပြီး ငါ့မိသားစုနဲ့ ငါ့ဆွေစဉ် မျိုးဆက်အထိပါ ငါ့ကြောင့် ဒုက္ခရောက်စေ လိမ့်မယ်။ ဒီလိုကောင်မျိုးကို တစ်ခါလောက် တော့ မျက်နှာသာ ပေးလိုက်မယ်။ ငါ့အတွက်တော့ ဂျင်ဆင်း ဆုံးရှုံး လိုက်ရတယ် ဆိုပေမဲ့ ဒီကောင် အဆိပ်ကြောင့် မသေနိုင်ဘူး ဆိုတာ တော့ သိလိုက် ရတာပေါ့"

ရဲရှောင် ဝမ်ရှောင်နမ်ထံသို့ ပြေးသွားရင်း သူ၏ လက်ထဲမှ ဂျင်ဆင်း အား ယူလိုက်သည် ။ ရဲရှောင် လန်လန်လန်နှင့် ဂူဂူကျီတို့ ဘက်သို့ လှ

ည့်၍ ဟားတိုက် ရယ်မောလိုက်ရင်း ...

"သွားကြစို့"

သခင်လေး သုံးပါးသည် တစ်ယောက်ပခုံး တစ်ယောက် ဖက်လိုက် ကြရင်း ပေါ့ပါး ပြုံးရွှင်စွာဖြင့် ထွက်ခွာ သွားကြလေသည်။ ။

"ရဲရှောင် ... ငါမင်းကို ဘယ်တော့မှ အလွတ်မပေးဘူး"

ဝမ်ရှောင်နမ် အသံကုန်ခြစ်၍ အော်ပြောလိုက်သည်။ ။

"ဟားဟားဟား ... အချိန်တွေ အများကြီး ရှိပါသေးတယ်ကွာ"

ရဲရှောင်၏ အသံသည် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ပင် ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ ။ သူတို့ သုံးဦးသည် ဝမ်ရှောင်နမ်၏ အိမ်နှင့် အတော်ဝေးဝေးပင် ရောက် နေကြပြီ ဖြစ်သည်။ ။

"အဖေ ... ရဲရှောင်က တကယ် အဆိပ်မိတာမှ မဟုတ်တာ။ သူတို့ သုံးယောက် ဒီကိုလာတာ ကျွန်တော်တို့ ကို ခြိမ်းခြောက် ညစ်ပတ်ဖို့ ။ သွေးဂျင်ဆင်းကို လိုချင်လို့ တမင်လာတာ"

ဝမ်ရှောင်နမ်သည် သူ့အား ကံကြမ္မာမှ လှည့်စားနေ သကဲ့သို့ပင် ခံ စားနေ ရပေသည်။ ။ သူသည် ဝမ်းနည်း ကြေကွဲစွာဖြင့် ...

"အဖေ ... ဘာကြောင့် ..."

"ပါးစပ် ပိတ်ထားစမ်း"

ဝမ်ဒါနမ်၏ မျက်နှာ တစ်ခုလုံးသည် ခက်ထန် မာကျောနေပြီး သူ၏ မျက်လုံးများ သည် ဒေါသရိပ်များ သန်းလျက်ရှိ၏။ သူ၏ အသက်ရှူသံ အား အတိုင်းသားပင် ကြားနေရပြီး သူ၏ သားအား တစ်စုံတစ်ခု ပြောရ န် ပြင်ပြီးမှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ ရပ်တန့် လိုက်လေသည်။ ။ ထို့နောက် ဝ

မိဒါနမ်မှ ...

"အိမ်မှာ ပဲနေ။ အိမ်အပြင် မထွက်နဲ့ ။ ငါအပြင် ခဏသွားဦးမယ်"

ဝမ်ဒါနမ်သည် ချက်ချင်းပင် အိမ်ထဲမှ ထွက်သွားပြီး အပြင်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် သွားလိုက်သည် ။

ထိုအချိန်တွင် ရဲရှောင်၏ လက်ထဲ၌ သွေးဂျင်ဆင်းအား ကိုင်ထားရင်း ပြုံးရွှင်စွာဖြင့် ...

"ငါတို့ အိမ်သွားကြမယ်။ ဒီအောင်မြင်မှု အတွက် ငါမင်းတို့ ကို အရက်တိုက်မယ်။ ငါဒကာခံမယ်ကွာ"

လန်လန်လန် နှင့် ဇူဂူချီ တို့ သည် သွားများ ပင် ပေါ်အောင် ပြုံးလိုက်ကြပြီး ...

"သခင်လေးရဲ့။ မင်းက ဂျင်ဆင်းကိုတောင် ရအောင် ယူနိုင်ခဲ့တယ်။ ငါတို့ ဖြင့် ဝမ်ဒါနမ်က ဒီလိုလွယ်လွယ် ပေးလိုက် လိမ့်မယ်လို့ ထင်ကို ထင်ထားဘူး ..."

ရဲရှောင်သည် ထိုစကားများအား ကြားလိုက် ရသောအခါ ပါးစပ်နား ရွက် တက်ချိတ် သွားမတတ်ပင် ပြုံးလိုက်ရင်း တစ်ယောက်တည်း တွေးလိုက်မိသည် မှာ ...

"ဒီဂျင်ဆင်းက ဝမ်ဒါနမ်ကြောင့် ရလာတာမှ မဟုတ်တာ။ သေဆုံးသွားတဲ့ အရင် ရဲရှောင်ကြောင့် ရလာတာ။ သူ့သာ အဆိပ်မမိခဲ့ဘူး ဆိုရင် ငါလည်း ဒီလိုရမှာ မဟုတ်ဘူး ။ သူက ငါ့အတွက် အနစ်နာခံ စွန့်လွှတ် ပေးသွားတာ။ သူ့နာမည်လေး သုံးလိုက်ရုံနဲ့ ငါက အေးဆေး ရသွားတာ ..."
